

Arrest

nr. 242 855 van 23 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. SCHELLEMANS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 juni 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 april 2020 tot beslissing tot beëindiging van het verblijf (bijlage 13*octies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUNDAHL loco advocaat J. SCHELLEMANS en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 december 2007 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 1 september 2009 wordt de verzoekende partij erkend als vluchteling. De verzoekende partij wordt in het bezit gesteld van een verblijfskaart voor onbepaalde duur.

1.3. Op 29 juli 2016 wordt de verzoekende partij veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Hasselt tot een gevangenisstraf van 7 maanden met uitstel van 3 jaar wegens diefstal.

1.4. Op 21 september 2017 wordt de verzoekende partij veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Mechelen tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel van 3 jaar wegens vereniging van misdadigers om misdaden te plegen.

1.5. Op 11 februari 2019 stuurt de verwerende partij een verzoek tot intrekking van de vluchtelingenstatus aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.6. Op 12 april 2019 wordt de verzoekende partij gehoord in het kader van het voornemen tot intrekking.

1.7. Op 23 mei 2019 neemt het CGVS een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.8. Bij arrest nr. 232 174 van 3 februari 2020 wordt het beroep vermeld in punt 1.7. verworpen.

1.9. Op 25 februari 2020 wordt de verzoekende partij uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan zij het nodig achtte dat de verwerende partij erover beschikte bij de beoordeling van haar situatie.

1.10. Op 24 april 2020 neemt de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot beëindiging van het verblijf. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Krachtens artikel 22, § 1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende ernstige redenen van openbare orde:

U diende op 27/12/2007 een verzoek om internationale bescherming in. Op 01/09/2009 werd u door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de vluchtelingenstatus toegekend, een beslissing waarvan u op 02/09/2009 in kennis werd gebracht. Als een gevolg van deze beslissing werd u in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van onbepaalde duur. Op 27/11/2009 werd u een B-kaart afgeleverd, op heden geldig tot 18/03/2024.

Op 29/07/2016 werd u door de Correctionele Rechtbank te Hasselt definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 7 maanden met uitstel 3 jaren wegens diefstal.

Op 21/09/2017 werd u door de Correctionele Rechtbank te Mechelen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel 3 jaren wegens vereniging van misdadigers om misdrijven te plegen.

Dientengevolge werd door de DVZ op 11/02/2019 met toepassing van artikel 49, § 2, tweede lid (en artikel 55/3/1, § 1), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verzoek tot intrekking van uw vluchtelingenstatus aan het CGVS verstuurd. In het licht van de heroverweging van uw vluchtelingenstatus werd u door het CGVS op 12/04/2019 gehoord teneinde u de mogelijkheid te bieden alle argumenten aan te brengen die het behoud van uw vluchtelingenstatus kunnen rechtvaardigen.

Op 24/05/2019 heeft het CGVS uw vluchtelingenstatus ingetrokken op basis van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980, een beslissing waarvan u op 27/05/2019 in kennis werd gebracht. Het CGVS was van oordeel dat u een gevaar voor de samenleving vormt omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980. Het CGVS was van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar de Russische Federatie en dat een verwijderingsmaatregel dus niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

U diende tegen voormelde beslissing van het CGVS op 26/06/2019 een schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 05/02/2020 werd de intrekking van uw vluchtelingenstatus door de RVV bevestigd en bijgevolg is de intrekking van uw vluchtelingenstatus definitief geworden.

Gezien uw vluchtelingenstatus definitief werd ingetrokken op basis van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen om uw verblijf te beëindigen.

U werd op 25/02/2020 via een aangetekend schrijven, dat verstuurd werd naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980).

U gaf gevolg aan dit schrijven en bezorgde de DVZ de ingevulde vragenlijst en volgende bijlagen: een getuigschrift van identiteit; een getuigschrift van geboorte; een attest van het CGVS van afgifte van een paspoort; een attest van het CGVS van afgifte van een paspoort van Mevr. K. G. (...); een attest van hoofd verblijfplaats met volledige historiek; een attest van samenstelling van gezin van 06/03/2020; een attest van samenstelling van gezin van 04/05/2010; een Russische geboorteakte van dochter P. I. (...); een uittreksel uit het register van de akten van geboorte van zoon A. H. I. (...); een kopie van geboorteakte van zoon A.-H. I. (...); een attest erkenning van handicap van 06/11/2014; een deelcertificaat Nederlands tweede taal RG 1; een getuigschrift maatschappelijke oriëntatie; een attest van inburgering en een lijst van familieleden uit België.

Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf zal met al deze elementen rekening gehouden worden, evenals alle andere actueel in uw dossier aanwezige elementen. In toepassing van artikel 23, § 2, van de wet van 15 december 1980 wordt bij het nemen van deze beslissingen rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan, of met het gevaar dat van u uitgaat, en met de duur van uw verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, uw leeftijd en met de gevolgen voor u en uw familieleden.

We merken op dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming dd. 27/12/2007 verklaarde het Rijk op 26/12/2007 te zijn binnengekomen, met andere woorden ongeveer 12,5 jaar geleden. U was op dat ogenblik een volwassen man die de volle leeftijd van 30 jaar had bereikt. Derhalve stellen we vast dat u het merendeel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht. Het loutere feit dat u ongeveer 12,5 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.

Middels de tussenkomst van uw raadsman legde u voormelde elementen voor waaruit blijkt dat u in het kader van uw inburgeringstraject een taal cursus Nederlands voor anderstaligen volgde en de module "Breakthrough A" volbracht, de cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd en uw inburgeringsattest kreeg. Vooreerst merken we op dat het loutere feit dat u een inburgeringstraject gevolgd heeft, op zich geen voldoende bewijs is van aan doorgedreven en diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving. Het volgen van een inburgeringstraject vormt voor vreemdelingen die zich in het Vlaamse Gewest vestigen een verplichting. Het feit dat u dit traject gevolgd heeft, toont op zich enkel aan dat u zich aan liet wettelijk verplichte karakter van dit inburgeringstraject gehouden heeft, wat als een normale attitude in een democratische rechtstaat kan worden beschouwd.

U legde geen enkel bewijs voor dat u in België tewerkstelling genoot, maar legde wel een attest van erkenning van handicap voor, waaruit blijkt dat u sinds 01/07/2010 voldoet aan het criterium "vermindering van het verdienvermogen tot één derde of minder van wat een valide persoon door een of ander beroep op de algemene arbeidsmarkt kan verdienen (= 66% vermindering van het verdienvermogen). U verklaarde in de vragenlijst dat u uw linkerbeen in 2000 verloren heeft. Hoewel deze erkenning van uw handicap een legitieme rechtvaardiging kan vormen voor het niet uitoefenen van enige tewerkstelling in België, wijzen we er op dat het feit dat u 66% vermindering van het verdienvermogen heeft, u er niet van weerhouden heeft herhaaldelijk strafbare feiten te plegen die aanleiding gaven tot twee definitieve correctionele veroordelingen. Hoewel u vanwege het sociale zekerheidsstelsel in het kader van uw erkende handicap ongetwijfeld een uitkering genoot, weerhield dit u er niet van uw financiële middelen ook te verwerven via strafrechtelijke weg, door middel van diefstal.

Hoewel u dus een cursus maatschappelijke oriëntatie volgde, heeft u hier klaarblijkelijk onvoldoende lessen uit getrokken en heeft u dit niet weerhouden herhaaldelijk definitief te worden veroordeeld voor feiten die dusdanig ernstig waren dat zij aanleiding gaven tot de intrekking van uw vluchtelingenstatus. Het feit dat u dus een inburgeringstraject heeft gevolgd, kan bezwaarlijk als een voldoende bewijs van integratie in de Belgische samenleving worden beschouwd.

Wat deze veroordelingen betreft, herhalen we dat u een eerste keer definitief veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank te Hasselt op 29/07/2016 tot een gevangenisstraf van 7 maanden met uitstel 3 jaren wegens diefstal. U werd een tweede keer definitief veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Mechelen op 21/09/2017, ditmaal tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel 3 jaren wegens vereniging van misdadigers om misdrijven te plegen. Deze feiten werden als bijzonder ernstig beschouwd en deze beide veroordelingen waren voor het CGVS voldoende om een intrekking van uw vluchtelingenstatus te rechtvaardigen, daar dit er aldus het CGVS op wijst dat u een gevaar voor de samenleving vormt. Uit het vonnis blijkt dat u een aandeel had in een strafexpeditie naar aanleiding van een zakelijk geschil tussen het doelwit - een diamantair uit Antwerpen - en één van de medebeklaagden. U werd gecontacteerd om de aanval op dit doelwit uit te voeren, waarbij u dit doelwit met een mes diende te verwonden om hem angst aan te jagen. De politie kon deze aanval verijdelen, maar het feit dat de aanval niet doorging was volgens de rechtbank niet het gevolg van een beslissing in uw hoofde, maar het loutere gevolg van het ingrijpen van de politie.

De rechtbank kwalificeerde de bewezen verklaarde feiten als bijzonder ernstig. Bij de strafmaat werd ook rekening gehouden met uw persoonlijkheid. Het was van oordeel dat de bewezen verklaarde feiten blijf geven van een manifest gebrek aan normbesef en aan respect voor andermans fysieke integriteit. Blijkbaar liet u zich voor een luttele geldsom overtuigen om een man fysiek geweld aan te doen.

Het feit dat u na een eerste definitieve veroordeling opnieuw strafbare feiten pleegde die aanleiding gaven tot een tweede definitieve veroordeling en die als bijzonder ernstig werden beschouwd en aanleiding gaven tot intrekking van uw vluchtelingenstatus, wijst ons inziens op een gebrek aan schuldinzicht en normbesef. Dit geeft ons inziens blijf van een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid waardoor helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat eerdere veroordelingen betrokkene niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, af te leiden dat er een actueel recidiverisico is (RvV 28 maart 2018, nr. 201.814) of verder nog: "De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24)3" (RvV 22 december 2017, nr. 197.311).

Derhalve staat vast dat uit uw persoonlijk gedrag, dat resulteerde in twee definitieve veroordelingen tot een gevangenisstraf, blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Wat gezins- of familiebanden in België betreft, merken we op dat u middels de tussenkomst van uw raadsman verklaarde u in de vragenlijst religieus gehuwd te zijn met Mevr. K. G. (...) en samen met haar 4 kinderen te hebben, waarvan er 3 in België geboren zijn. Daarnaast verklaarde u diverse andere familieleden te hebben, waarvan verschillende binnen de Europese Unie verblijven.

Vooreerst wat betreft die overige familieleden, waarvan sommige binnen de Europese Unie verblijven, merken we op dat hun loutere aanwezigheid niet volstaat om toepassing te maken van artikel 8 van het EVRM. Tussen u en uw overige familieleden bestaat geen gezinsleven dat beschermenswaardig geacht wordt in toepassing van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft uw gezinsleden, meer bepaald uw echtgenoten en vier kinderen, merken we op dat zij allen op hetzelfde adres als u verblijven en over een wettig verblijf in België beschikken. Op heden beschikken zij allen over de vluchtelingenstatus en een verblijfsrecht van onbepaalde duur. Hoewel vaststaat dat u een gezinsleven in België onderhoudt en deze beslissing een impact op uw gezinsleven en gezinsleden kan hebben, merken we op dat dit gezinsleven u er klaarblijkelijk niet van weerhouden heeft om herhaaldelijk strafbare feiten van openbare orde te plegen die dusdanig ernstig waren dat deze aanleiding gaven tot intrekking van uw vluchtelingenstatus. Uw kinderen waren op het ogenblik van de feiten, zowel deze in het kader van uw eerste als tweede veroordeling, reeds geboren. U was op dat

ogenblik reeds met uw echtgenote religieus gehuwd en woonde met hen allen samen. U pleegde op dat ogenblik herhaaldelijk feite waarvan u redelijkerwijs kon verwachten dat deze een impact konden hebben op een verblijfsrechtelijke situatie en een impact konden hebben op uw gezinsleven en gezinsleden. Indien deze beslissing een zekere negatieve impact heeft op uw gezinsleven of op uw gezinsleden, merken we op dat deze volledig toe te wijzen zijn aan uw eigen persoonlijk gedrag waarvoor u volledige verantwoordelijkheid draagt. Zelfs na uw eerste veroordeling heeft u geen lessen getrokken en heeft u zich zelf bezondigd aan bijzonder ernstige feiten, die geleid hebben tot de situatie waarin u nu verkeert. We wijzen er ook op dat deze beslissing enkel betrekking heeft op u en niet op uw echtgenote of kinderen. Zij behouden hun verblijfsrecht van onbeperkte duur en hun vluchtelingenstatus. Uw kinderen kunnen hun recht op onderwijs en alle andere kinderrechten, onverminderd blijven uitoefenen.

Daarnaast merken we op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

U verklaarde tot slot niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst, doch we merken op dat deze beslissing enkel een einde stelt aan uw verblijf. Dit impliceert dat u geen wettig verblijf in België meer geniet, doch wordt u geen bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. U wordt op geen enkele wijze verplicht naar uw land van herkomst terug te keren. Indien u besluit zich elders te vestigen op vrijwillige basis, hetzij in uw land van herkomst, hetzij in een andere staat, wijzen we er op dat de contacten met familie en vrienden in België ook op andere manieren kunnen worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken in die staat of door moderne communicatiemiddelen. Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf.

Derhalve kan enkel geconcludeerd worden dat, na zorgvuldige afweging van de in uw dossier aanwezige elementen, uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd en eventuele gevolgen voor u en uw familie rechtvaardigen een behoud van uw verblijf in België niet.

Omwille van ernstige redenen van openbare orde wordt er krachtens artikel 22, § 1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een einde gemaakt aan uw verblijf.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 22 en 23 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), alsook van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij licht haar enig middel onder meer toe als volgt:

“1. Eerste onderdeel: geen werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving

1.1. Verwerende partij nam de bestreden beslissing op basis van artikel 22, §1, 3° van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

“ De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende onderdanen van derde landen [2 ...]2 om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid : 1° de gevestigde onderdaan van een derde land;

2° de onderdaan van een derde land die de status van langdurig ingezetene in het Rijk geniet;

3° de onderdaan van een derde land die gemachtigd of toe gelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk sinds ten minste tien jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijft. ”

De wetgever benadrukte dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen “redenen van openbare orde”, “ernstige redenen van openbare orde” en “dwingende redenen van openbare orde” en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid. Opnieuw benadrukt de wetgever dat de begrippen afkomstig zijn uit “Europese akten” en dat de begrippen conform de rechtspraak van het Hof van Justitie moeten worden geïnterpreteerd. Voor wat betreft het begrip “ernstige redenen van openbare orde”, wordt dit door de wetgever omschreven als de vertaling van “het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen” dan gewone redenen van openbare orde. ” (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001)

Het begrip openbare orde werd door het HvJ gedefinieerd in het Bouchereau arrest: “het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde (veronderstelt) in elk geval afgezien van de storing van de sociale orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.” Elke inbreuk op de wet impliceert een verstoring van de maatschappelijke orde. Dit betekent echter niet dat elke wetsovertreding ook een beroep op de openbare orde rechtvaardigt.

Dit is enkel het geval wanneer de verstoring van de maatschappelijke orde ook een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Dit principe ligt vevat in artikel 23 van de Vreemdelingenwet, dat een aantal voorwaarden stelt waaraan verwerende partij dient te voldoen:

Art. 23. § 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

In casu werd artikel 23 van de Vreemdelingenwet niet gerespecteerd, zoals hierna zal blijken.

1.2. Vooraf wenst verzoeker op te merken dat het niet ter discussie staat dat de feiten die hij in 2011 pleegde, en waarvoor hij door de Correctionele rechtbank te Mechelen op 21 september 2017 werd veroordeeld, ernstig zijn.

Het doel van voorliggende beroepsprocedure is niet om deze feiten te nuanceren.

De feiten die verzoekende partij in 2016 pleegde, en waarvoor hij op 29 juli 2016 door de Correctionele rechtbank te Hasselt werd veroordeeld, zijn evenwel van een ander kaliber. Verwerende partij laat het na om te verduidelijken in de bestreden beslissing waar deze veroordeling net over ging. Verzoeker werd schuldig bevonden van een aantal diefstallen van respectievelijk vuilniszakken, whiskey en condooms. Dit kan men bezwaarlijk beschouwen als zijnde ‘ernstige redenen van openbare orde’.

1.3. Artikel 23 van de Vreemdelingenwet vereist duidelijk dat het moet gaan om een actuele bedreiging voor voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Verwerende partij toont niet aan dat uit verzoekers gedrag kan worden afgeleid dat hij de neiging vertoont om zijn crimineel gedrag in de toekomst verder te zetten. Nochtans is dit een vereiste die vervat zit in artikel 23 van de Vreemdelingenwet (zie RvV arrest nr. nr. 205 336 van 14 juni 2018).

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het gepleegd hebben van strafrechtelijke feiten an sich is niet voldoende om tot de intrekking van het verblijfsrecht te komen, zelfs al gaat het om ernstige criminele feiten. Er moet een risico tot recidive zijn vooraleer het risico voor de openbare orde actueel kan worden beschouwd. Er moet immers een daadwerkelijke en vastgestelde kans bestaan dat de individu opnieuw strafrechtelijke daden zou begaan - een louter hypothetische kans volstaat niet.

Verwerende partij slaat de bal hier mis op twee vlakken.

1.3.1. In de eerste plaats verloor verwerende partij uit het oog dat de veroordeling door de correctionele rechtbank van Mechelen van 21 september 2017, betrekking heeft op (weliswaar ernstige) feiten die gepleegd zijn in het jaar 2011, oftewel een kleine tien jaar geleden.

OP basis van feiten die verzoeker pleegde in 2011. kan men onmogelijk automatisch concluderen dat er sprake is van een actuele bedreiging voor voor een fundamenteel belang van de samenleving. Deze feiten dateren immers van lang geleden.

Indien verwerende partij meent dat de feiten die verzoeker pleegde in 2011, toch tot gevolg hebben dat er sprake is van een actuele bedreiging, dan diende ze hierover motieven op te nemen. Dit gebeurde echter niet: verwerende partij rept met geen woord in de bestreden beslissing omtrent het feit dat verzoeker deze ernstige feiten een kleine tien jaar geleden pleegde, en laat het na om hierover motieven op te nemen.

De veroordeling van 29 juli 2016 door de Correctionele rechtbank te Hasselt had weliswaar betrekking op feiten die gepleegd werden in het jaar 2016, hetgeen dus recenter is, maar men mag niet uit het oog verliezen dat het ging om winkeldiefstallen van whiskey, vuilniszakken en condooms. De feiten van 2016 zijn ondertussen ook al weer 4 jaar geleden, dus zeer actueel zijn deze niet te noemen, maar belangrijker nog kan met onmogelijk stellen dat deze winkeldiefstallen aantonen dat er sprake is van een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, zoals vereist door artikel 23 van de Vreemdelingenwet. Dit blijkt ook uit het vonnis, waarbij verzoeker volledig uitstel kreeg van zijn gevangenisstraf van zeven maanden, en een boete diende te betalen van € 300. Dit is bezwaarlijk een zware straf te noemen.

Wederom geldt dat indien verwerende partij toch meende dat deze diefstallen van whiskey, condooms en vuilniszakken in 2016 maken dat er sprake is van werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, ze hierover motieven diende op te nemen in de beslissing, quod non in casu. Verwerende partij focust in de bestreden beslissing op de veroordeling door de correctionele rechtbank van Mechelen van 21 september 2017, en gaat niet dieper in op de veroordeling in 2016.

1.3.2. In de bestreden beslissing tracht verwerende partij voorts om het actuele recidiverisico en de kans dat verzoeker in de toekomst opnieuw strafbare handelingen zal stellen, als volgt te motiveren:

[...]

Deze motivering is echter feitelijk onjuist en in tegenspraak met het administratief dossier. Verwerende partij pleegde helemaal geen nieuwe strafbare feiten na een eerdere veroordeling.

Verwerende partij doet alsof verzoeker, na zijn veroordeling in 2016 omwille van de winkeldiefstallen, de ernstige feiten pleegde die aanleiding gaven tot zijn veroordeling op 21 september 2017 door de correctionele rechtbank van Mechelen. Dit is echter niet correct. Verwerende partij ziet wederom over

het hoofd dat verzoeker deze ernstige feiten reeds in het jaar 2011 pleegde. Het duurde nog tot het jaar 2017 vooraleer verzoeker hiervoor veroordeeld werd.

De juiste chronologie is als volgt. In 2011 pleegde verzoeker een misdrijf, en in de eerste helft van 2016 opnieuw. Hierop werd verzoeker voor deze laatste feiten (de winkeldiefstallen) veroordeeld op 29 juli 2016 door de Correctionele rechtbank te Hasselt. Een jaar later volgde de veroordeling door de Correctionele rechtbank te Mechelen voor de feiten van 2011. Na zijn veroordeling op 29 juli 2016, hetgeen verzoekers éérste veroordeling was, pleegde hij geen enkel strafbaar feit meer. Verzoeker trok wel degelijk zijn lessen uit deze eerste veroordeling in 2016. De afgelopen vier jaar pleegde verzoeker geen enkel misdrijf meer, en na 2011 (oftewel de afgelopen negen jaar) pleegde verzoeker geen ernstig misdrijf meer. Er is dus geen sprake van een actueel recidiverisico.

Verwerende partij baseert haar oordeel omtrent het actuele recidiverisico van verzoeker op een manifest verkeerde lezing van de feiten, waardoor naast de motiveringsplicht en artikel 23 van de Vreemdelingenwet ook de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden.

1.4. Ten overvloede wenst verzoeker het volgende op te merken. Verwerende partij verwijst herhaaldelijk naar de intrekking van de vluchtelingenstatus door het CGVS.

Het feit dat het CGVS de vluchtelingenstatus van verzoeker heeft ingetrokken op basis van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet, volstaat niet om aan artikel 23 van de Vreemdelingenwet en de motiveringsplicht te voldoen.

Zelfs indien er sprake zou zijn van een 'bijzonder ernstig misdrijf of een 'gevaar voor de samenleving' (dit laatste betwist verzoeker - zie punt 1.3) in de zin van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet, dan betekent dit nog niet automatisch dat het gedrag van verzoeker een 'werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving' vormt. Dit zijn twee van elkaar te onderscheiden begrippen. In casu dient er rekening gehouden te worden met de waarborgen voorzien in artikel 23 van de Vreemdelingenwet, en kan er niet gewoon verwezen worden naar de beslissing van het CGVS.

Er dient daarbij opgemerkt te worden dat het beroep tegen de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus, onontvankelijk werd verklaard door Uw Raad. Uw Raad heeft zich bijgevolg niet ten gronde uitgesproken over de vraag of er sprake is van een gevaar voor de samenleving.

1.5. Tot slot wenst verzoeker nog kort te repliceren op de volgende passage in de bestreden beslissing: "Hoewel u vanwege het sociale zekerheidsstelsel in het kader van uw erkende handicap ongetwijfeld een uitkering genoot, weerhield dit u er niet van uw financiële middelen ook te verwerven via strafrechtelijke weg, door middel van diefstal. " Verwerende partij blaast hier de winkeldiefstallen van verzoeker buiten proportie. Uit het vonnis blijkt dat het om whiskey, condooms en vuilniszakken ging. Het ging zeker niet om de diefstal van significantie bedragen. Het vonnis, waarbij verzoeker volledig uitstel kreeg van zijn gevangenisstraf van zeven maanden, en een boete diende te betalen van € 300, reflecteert dit ook. (stuk 2)

1.6. Uit het bovenstaande blijkt dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet kan worden opgemaakt dat het gedrag van verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Aan de voorwaarden gesteld in artikel 23 van de Vreemdelingenwet is dan ook niet voldaan."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden bijlage 13octies is genomen in uitvoering van artikel 22, §1, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling voorziet dat de verwerende partij om ernstige redenen van openbare orde een einde kan maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die sedert ten minste 10 jaar gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en die er sindsdien ononderbroken verblijft.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op basis waarvan deze werd genomen. Er wordt immers verwezen naar artikel 22, §1, 3° van de Vreemdelingenwet. Er wordt op gewezen dat krachtens voormelde bepaling een einde wordt gemaakt aan het verblijf van de verzoekende partij om ernstige redenen van openbare orde. Er wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij veroordeeld werd in 2016 en 2017, dat het CGVS de vluchtelingenstatus heeft ingetrokken op grond van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet daar het CGVS van oordeel was dat de verzoekende partij een gevaar vormt voor de samenleving omdat zij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, waarbij het CGVS aangaf dat de verzoekende partij noch direct, noch indirect mag teruggeleid worden naar de Russische Federatie, dat de intrekking van de vluchtelingenstatus bevestigd werd door de Raad. Voorts wordt erop gewezen dat de verzoekende partij uitgenodigd werd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan zij het nodig acht dat de verwerende partij hiervan kennis had ten einde haar situatie correct in te schatten, dat de verzoekende partij een ingevulde vragenlijst en bijlagen bezorgde aan de verwerende partij, dat bij het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met deze elementen. Daaropvolgend wordt in de bestreden beslissing betreffende het verblijf van 12,5 jaar in het Rijk, een taal cursus Nederlands en een cursus maatschappelijke oriëntatie en het attest van erkenning van de handicap gemotiveerd dat deze elementen de verzoekende partij er niet van weerhouden hebben herhaaldelijk strafbare feiten te plegen en ook niet kunnen beschouwd worden als afdoende bewijs van integratie. Betreffende het ernstig gevaar voor de openbare orde, wijst de verwerende partij opnieuw op de veroordelingen, de strafbare feiten en de strafmaat en op het feit dat deze veroordelingen voldoende waren voor het CGVS om haar vluchtelingenstatus in te trekking daar zij een gevaar voor de samenleving vormt. Voorts wijst de verwerende partij, naar aanleiding van de tweede veroordeling in 2017, erop dat de rechtbank de feiten als bijzonder ernstig kwalificeerde, dat bij de strafmaat rekening werd gehouden met haar persoonlijkheid, dat de bewezen verklaarde feiten blijken te geven van een manifest gebrek aan normbesef en respect voor andermans fysieke integriteit, dat de verzoekende partij zich voor een luttele geldsom liet overtuigen om een man fysiek geweld aan te doen. Daarnaast oordeelt de verwerende partij dat het feit dat de verzoekende partij na een eerste definitieve veroordeling opnieuw strafbare feiten heeft gepleegd die aanleiding gaven tot een tweede definitieve veroordeling en die als bijzonder ernstig werden beschouwd en aanleiding gaven tot de intrekking van de vluchtelingenstatus, wijst op een gebrek aan schuldinzicht en normbesef en blijkt te geven van een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid waardoor helemaal niet uit te sluiten valt dat zij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. De verwerende partij wijst op rechtspraak van de Raad waarbij gesteld wordt dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat eerdere veroordelingen betrokkene niet hebben tegengehouden nieuwe strafbare feiten te plegen af te leiden dat er een actueel recidiverisico is. Eveneens wijst zij erop dat de vaststelling van een actuele bedreiging in regel vereist dat de vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen. De verwerende partij meent dan ook dat uit het persoonlijk gedrag, dat resulteerde in twee definitieve veroordelingen tot een gevangenisstraf, blijkt dat zij een werkelijk, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Betreffende de gezins- of familiebanden in België wijst de beslissing op het religieuze huwelijk van de verzoekende partij en het feit dat zij met haar echtgenote vier kinderen heeft waarvan er drie in België geboren zijn en dat zij andere familieleden heeft die binnen de EU verblijven. Betreffende laatstgenoemde familieleden stelt de verwerende partij dat hun loutere aanwezigheid niet volstaat voor een toepassing van artikel 8 van het EVRM en dat betreffende haar gezinsleden kan opgemerkt worden dat zij allen op hetzelfde adres wonen als de verzoekende partij en over een wettig verblijf in België beschikken, dat het vaststaat dat de verzoekende partij een gezinsleven onderhoudt in België en de beslissing hierop een impact kan hebben, dat echter het gezinsleven haar er niet van weerhouden heeft om herhaaldelijk strafbare feiten te plegen, dat de kinderen op het ogenblik van de feiten reeds geboren waren, zij reeds gehuwd was en met hen allen samenwoonde. De verwerende partij vervolgt dat de verzoekende partij herhaaldelijk feiten pleegde waarvan zij redelijkerwijze kon verwachten dat deze een impact zouden hebben op haar verblijfsrechtelijke status en op haar gezinsleven en gezinsleden, dat indien de bestreden beslissing een negatieve impact heeft op haar gezinsleven en gezinsleden, deze volledig toe te wijzen is aan haar eigen persoonlijk gedrag waarvoor zij de volledige verantwoordelijkheid draagt, dat zij zelfs na haar eerste veroordeling geen lessen heeft getrokken en zich heeft bezondigd aan bijzonder ernstige feiten. Er wordt ook op gewezen dat de bestreden beslissing enkel betrekking heeft op de verzoekende partij en niet op haar echtgenote en kinderen, dat zij hun verblijfsrecht van onbepaalde duur en vluchtelingenstatus behouden en de kinderen hun recht op onderwijs onverminderd kunnen blijven uitoefenen. Gezien haar strafrechtelijk verleden worden de familiale belangen van de verzoekende partij in de bestreden beslissing ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Betreffende de mogelijkheid van een terugkeer naar het herkomstland, stelt de verwerende partij dat de bestreden beslissing enkel een einde stelt aan haar verblijf, dat dit impliceert dat zij geen wettig verblijf meer geniet

in België, doch haar geen bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, dat zij op geen enkele wijze verplicht wordt naar haar land van herkomst terug te keren, dat indien zij besluit zich elders te vestigen op vrijwillige basis, hetzij in het herkomstland, hetzij in een andere staat, de contacten met familie en vrienden in België ook op andere manieren kunnen worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken in die staat of door moderne communicatiemiddelen, dat er dan ook geen familiaal beletsel is voor het nemen van de bestreden beslissing. Concluderend wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat, na zorgvuldige afweging van de in het dossier aanwezige elementen, uit het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij blijkt dat zij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, dat de duur van haar verblijf in het Rijk, haar leeftijd en eventuele gevolgen voor haar en haar familie een behoud van haar verblijf in België niet rechtvaardigt.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

3.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De door de verzoekende partij aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht dient *in casu* te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de artikelen 22, §1, 3° en 23 van de Vreemdelingenwet. Artikel 22, §1, 3° van de Vreemdelingenwet voorziet dat de verwerende partij om ernstige redenen van openbare orde een einde kan maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die sedert ten minste 10 jaar gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en die er sindsdien ononderbroken verblijft.

Artikel 23 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2.

Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

3.4. Artikel 23 van de Vreemdelingenwet werd ingevoegd door de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet. Deze wet is in werking getreden op 29 april 2017.

De wet van 24 februari 2017 kadert in de strijd tegen het terrorisme en de radicalisering. Hierbij worden de middelen aan de administratie gegeven om sneller en efficiënter op te treden als de openbare orde of de nationale veiligheid is bedreigd. De procedureregels die bestonden om een einde te stellen aan het verblijf van vreemdelingen werden in dit verband aangepast. In de memorie van toelichting werd het als volgt geformuleerd:

“De procedureregels van toepassing op de vreemdelingen die een gevaar zijn voor de openbare orde of de nationale veiligheid, zijn zwaar en beletten de administratie snel te reageren. Ze zijn bovendien niet meer aangepast aan de realiteit en verhinderen de administratie om op te treden in situaties waar haar tussenkomst nochtans noodzakelijk is. Om de bevoegde overheden in staat te stellen de openbare orde en de nationale veiligheid beter te garanderen, worden de procedureregels vereenvoudigd en efficiënter gemaakt:

- de terugwijzings- en uitzettingsbesluiten verdwijnen; het bevel om het grondgebied te verlaten wordt de enige maatregel tot verwijdering ten aanzien van elke vreemdeling, welke zijn verblijfssituatie ook is;*
- de Koning speelt geen rol meer in het beslissingsproces: in principe zal alleen de minister of zijn gemachtigde bevoegd zijn; de beslissingsbevoegdheid zal echter voorbehouden zijn aan de minister wat welbepaalde categorieën van vreemdelingen betreft, gelet op hun verblijfssituatie;*
- het voorafgaand advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen zal niet meer vereist zijn;*
- de verhoogde bescherming die welbepaalde categorieën van vreemdelingen genieten, wordt grondig hervormd;*
- de onderdanen van derde landen die een bedreiging vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid zullen sneller kunnen worden verwijderd; voortaan zal de termijn die in principe toegekend wordt om het grondgebied te verlaten in dezelfde gevallen en onder dezelfde voorwaarden die van toepassing zijn op elke onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel kunnen worden verminderd;*
- momenteel is een teruggewezen of uitgezette vreemdeling automatisch het voorwerp van een inreisverbod van 10 jaar; voortaan zal elke vreemdeling die om redenen van openbare orde of nationale veiligheid een bevel om het grondgebied te verlaten krijgt, het voorwerp kunnen uitmaken van een inreisverbod waarvan de duur zal variëren al naargelang het geval; (...)” (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p. 7).*

De wetgever voorziet in een trapsgewijs systeem om een einde te stellen aan het verblijf van een vreemdeling om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, dat afhankelijk is van de verblijfsstatus van de betrokkene. Dit systeem ziet er als volgt uit:

- “– artikel 7 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die toegelaten noch gemachtigd zijn tot het verblijf in België, of die in het kader van een kort verblijf in België zijn;*
- artikel 21 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die gemachtigd zijn tot een beperkt of onbeperkt verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied;*
- artikel 22 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die in België de status van langdurig ingezetene genieten of er gevestigd zijn; dit geldt eveneens voor de onderdanen van derde landen die toegelaten of gemachtigd zijn tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk (beperkt of onbeperkt verblijf) sinds minstens 10 jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijven;*
- artikel 44bis, §§ 1 en 3, en artikel 45 van de wet zullen worden toegepast op de burgers van de Unie, hun familieleden, en de onderdanen van derde landen die met hen zijn gelijkgesteld;*
- artikel 44bis, §§ 2 en 3 en artikel 45 van de wet zullen worden toegepast op de burgers van de Unie, hun familieleden en de onderdanen van derde landen die met hen zijn gelijkgesteld, die het recht op duurzaam verblijf in België hebben verkregen”. (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p.16).*

De begrippen openbare orde en nationale veiligheid werden nader toegelicht in de voorbereidende werken, waarbij werd benadrukt dat de begrippen “rechtstreeks uit de richtlijnen” werden gehaald: “Zo geven sommige richtlijnen inzake legale migratie in hun preambule aan dat het begrip “openbare orde” de veroordeling wegens het plegen van een ernstig misdrijf kan omvatten en dat de begrippen “openbare orde” en “binnenlandse veiligheid” tevens gevallen omvatten van behoren tot of steun

verlenen aan een vereniging die het terrorisme steunt of ook nog het feit extremistische doelstellingen te huldigen of te hebben gehuldigd (14e overweging, van richtlijn 2003/86/EG; 8^e overweging van richtlijn 2003/109/EG; 36e overweging van richtlijn 2016/801/EU)”. Tevens wordt het belang van de rechtspraak van het Hof van Justitie in deze benadrukt. Zo kan gelezen worden dat “Uit zijn rechtspraak blijkt dat “[...] de lidstaten weliswaar in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen [...]”. Maar “[...] in de context van de Unie, met name omdat zij een afwijking rechtvaardigen van een verplichting die bedoeld is om de eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie te verzekeren (moeten deze eisen) restrictief worden opgevat, zodat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Unie.” Het begrip openbare orde veronderstelt volgens de wetgever “hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)” (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, pp.19-20).

De wetgever benadrukte dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen “redenen van openbare orde”, “ernstige redenen van openbare orde” en “dwingende redenen van openbare orde” en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid. Opnieuw benadrukt de wetgever dat de begrippen afkomstig zijn uit “Europese akten” en dat de begrippen conform de rechtspraak van het Hof van Justitie moeten worden geïnterpreteerd. Voor wat betreft het begrip “ernstige redenen van openbare orde”, wordt dit door de wetgever omschreven als de vertaling van “het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen” dan gewone redenen van openbare orde. De wetgever benadrukte voorts dat wanneer de overheid overweegt een einde te maken aan het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid zij “geval per geval, [moet] nagaan of de bedreiging die de betrokkene vertegenwoordigt wel voldoende ernstig is om dat te doen, gelet op zijn verblijfsstatus. Daartoe moeten alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking worden genomen. Verscheidene factoren kunnen zo van invloed zijn op de ernst van de bedreiging, zoals de aard of de omvang van de feiten, de aard en de ernst van de opgelopen of uitgesproken sancties, de juridische en/of politieke context van de feiten, zowel op nationaal als op internationaal vlak, de status van het slachtoffer, de graad van verantwoordelijkheid of betrokkenheid van de betrokkene, de sociale of beroepsstatus van de betrokkene, zijn neiging tot herhaling of tot volhouden van zijn gedrag, de modus operandi, enzovoort. Zo kan, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, het begrip “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie (arrest H.T., 24 juni 2015, C- 373/13, ECLI:EU:C:2015:413), de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit (arrest Tsakouridis, 23 november 2011, C-145/09, EU:C:2010:708; arrest Calfa, 19 januari 1999, C-348/96, EU:C:1999:6; arrest Orfanopoulos en Oliveri, 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262), de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad (arrest P.I., 22 mei 2012, C-348/09, EU:C:2012:300), of nog de fiscale fraude (arrest Aladzhev, 17 november.2011, C-434/10, EU:C:2011:750), dekken.” De wetgever benadrukte wel “dat zelfs bij dergelijke feiten de bevoegde overheid elke situatie in zijn geheel moet onderzoeken, zodat er niet automatisch een einde aan het verblijf kan worden gemaakt om “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. Het kan immers voorkomen dat de omstandigheden van de zaak niet de graad van ernst hebben die vereist is om als zodanig te worden gekwalificeerd. In het licht van de bovenvermelde arresten kunnen daarentegen de feiten die toelaten te besluiten tot het bestaan van “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” ook heel goed vallen, in bijzonder ernstige omstandigheden, onder het begrip “dwingende redenen van nationale veiligheid”. Het feit bijvoorbeeld een persoon toevallig of bij een passionele misdaad te hebben gedood zal niet op dezelfde manier worden bekeken als een moord die perfect georkestreerd is of in bende is gepleegd of deel uitmaakt van een serie moorden. Zo zal ook het bezit van drugs voor persoonlijk gebruik een heel ander karakter hebben dan het vervoeren van drugs in het kader van een georganiseerde drugshandel in een stad of op internationale schaal.” (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 22-25).

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een

beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 23 van de Vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28).

Het komt de minister toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, *in casu* de minister, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De minister moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij weze opgemerkt *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, §63).

3.5. De verzoekende partij betoogt dat het niet ter discussie staat dat de feiten die zij in 2011 pleegde, waarvoor zij door de Correctionele Rechtbank te Mechelen op 21 september 2017 werd veroordeeld, ernstig zijn, dat de feiten die zij in 2016 pleegde en waarvoor zij op 29 juli 2016 werd veroordeeld van een ander kaliber zijn, dat de verwerende partij nalaat te verduidelijken waar de veroordeling over ging. Zij wijst erop dat zij schuldig werd bevonden aan een aantal diefstallen van respectievelijk vuilniszakken, whiskey en condooms en meent dat men dit bezwaarlijk kan beschouwen als ernstige redenen van openbare orde. Zij meent verder dat de verwerende partij niet aantoont dat uit haar gedrag kan worden afgeleid dat zij de neiging vertoont om haar crimineel gedrag in de toekomst verder te zetten, dat dit nochtans vervat zit in artikel 23 van de Vreemdelingenwet. Zij betoogt dat een actuele bedreiging in regel vereist dat zij de neiging vertoont om crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen, dat het gepleegd hebben van strafrechtelijke feiten *an sich* niet voldoende is om tot de intrekking van het verblijfsrecht te komen, zelfs al gaat het om ernstige criminele feiten, dat er een risico tot recidive moet zijn vooraleer het risico voor de openbare orde actueel kan worden beschouwd, dat er immers een daadwerkelijke en vastgestelde kans moet bestaan dat het individu opnieuw strafrechtelijke daden zou begaan, dat een louter hypothetische kans niet volstaat. Zij betoogt onder meer dat de motieven *“Het feit dat u na een eerste definitieve veroordeling opnieuw strafbare feiten pleegde die aanleiding gaven tot een tweede definitieve veroordeling en die als bijzonder ernstig werden beschouwd en aanleiding gaven tot intrekking van uw vluchtelingenstatus, wijst ons inziens op een gebrek aan schuldinzicht en normbesef. Dit geeft ons inziens blijk van een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid waardoor helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk*

gedrag in de toekomst zal herhalen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat eerdere veroordelingen betrokkene niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, af te leiden dat er een actueel recidiverisico is (RvV 28 maart 2018, nr. 201.814) of verder nog: "De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24)3' (RvV 22 december 2017, nr. 197.311)." feitelijk onjuist zijn en in tegenspraak met het administratief dossier, dat zij helemaal geen nieuwe strafbare feiten pleegde na een eerdere veroordeling. Zij stelt dat de verwerende partij doet alsof zij, na haar veroordeling in 2016 omwille van de winkeldiefstallen, de ernstige feiten pleegde die aanleiding gaven tot haar veroordeling op 21 september 2017 door de Correctionele Rechtbank van Mechelen, dat dit echter niet correct is, dat de verwerende partij over het hoofd ziet dat zij de ernstige feiten in 2011 pleegde en het nog tot 2017 duurde vooraleer zij hiervoor veroordeeld werd. Zij wijst erop dat zij in 2011 een misdrijf pleegde en in de eerste helft van 2016 opnieuw, dat zij voor deze laatste feiten van winkeldiefstallen werd veroordeeld op 29 juli 2016 door de Correctionele Rechtbank van Hasselt en dat een jaar later de veroordeling door de Correctionele Rechtbank van Mechelen volgde voor de feiten van 2011, dat zij na haar veroordeling op 29 juli 2016, wat haar eerste veroordeling was, geen enkel strafbaar feit meer pleegde, dat zij in de afgelopen vier jaar geen enkel misdrijf pleegde en na 2011 geen enkel ernstig misdrijf meer, dat er dus geen sprake is van een actueel recidiverisico. Zij stelt dat de verwerende partij haar oordeel omtrent het actuele recidiverisico baseert op een manifeste verkeerde lezing van de feiten, waardoor zij de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en artikel 23 van de Vreemdelingenwet schendt.

3.6. *In casu* kan vastgesteld worden dat de verwerende partij zich betreffende de actualiteit van de bedreiging beperkte tot volgende motieven:

"Het feit dat u na een eerste definitieve veroordeling opnieuw strafbare feiten pleegde die aanleiding gaven tot een tweede definitieve veroordeling en die als bijzonder ernstig werden beschouwd en aanleiding gaven tot intrekking van uw vluchtelingenstatus, wijst ons inziens op een gebrek aan schuldinzicht en normbesef. Dit geeft ons inziens blijk van een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid waardoor helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat eerdere veroordelingen betrokkene niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, af te leiden dat er een actueel recidiverisico is (RvV 28 maart 2018, nr. 201.814) of verder nog: "De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24)3' (RvV 22 december 2017, nr. 197.311)."

3.7. Uit de stukken van het administratief dossier en de stukken gevoegd aan het verzoekschrift blijkt dat de feiten waarvoor de verzoekende partij op 21 september 2017 werd veroordeeld zich afspeelden eind 2011 en dat de feiten waarvoor de verzoekende partij op 29 juli 2016 werd veroordeeld plaats vonden in 2016.

De verzoekende partij kan aldus gevolgd worden in haar betoog dat voormelde motieven in punt 3.6. feitelijk onjuist zijn en in tegenspraak met het administratief dossier. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt, niet dat de verzoekende partij nieuwe strafbare feiten pleegde na een eerdere veroordeling.

3.8. In de nota met opmerkingen betoogt de verwerende partij dat de kritiek van de verzoekende partij berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, dat daarin nergens wordt vermeld dat nieuwe misdrijven werden gepleegd na de eerste correctionele veroordeling, maar wel wordt verduidelijkt welke richtsnoeren de Raad en het Hof van Justitie voorop stellen om vast te stellen of er sprake is van een actuele dreiging. Zij stelt dat door te verwijzen naar het feit dat de Raad in rechtspraak belang hechtte aan feiten gepleegd na een eerste correctionele veroordeling, de gemachtigde (lees: de minister) niet motiveerde dat dit het geval is voor de verzoekende partij. Zij stelt dat de gemachtigde (lees: de minister) minister in essentie vaststelt dat de verzoekende partij meermaals criminele feiten heeft gepleegd, dat niet enkel werd gewezen op de herhaling maar ook op het bijzonder ernstig karakter van bepaalde feiten en op het feit dat daaruit blijkt dat de verzoekende partij een gebrek aan normbesef heeft, dat het op basis van dit herhaald plegen van misdrijven en het schijnbaar niet willen confirmeren aan de fundamentele waarden van onze maatschappij, de

gemachtigde (lees: de minister) geheel terecht heeft vastgesteld dat de verzoekende partij een actueel, werkelijk en voldoende ernstig gevaar vormt voor de maatschappij. De verwerende partij herhaalt dat de essentie van de zaak niet te vinden is in de specifieke chronologie van de gepleegde feiten en de uitgesproken veroordelingen, dat de kern van de zaak zich bevindt in de vaststelling dat de verzoekende partij herhaaldelijk ernstige misdrijven heeft gepleegd, die geleid hebben tot een veroordeling en waarvan het bestaan dus niet meer ter discussie staat. De verwerende partij meent dat de gemachtigde (lees: de minister) geheel terecht en op basis van een correcte feitenvinding geoordeeld heeft dat het herhaald plegen van misdrijven erop wijst dat er van de verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging uitgaat voor de openbare orde, dat uit het gegeven dat de verzoekende partij in 2011 reeds zware feiten heeft gepleegd en blijkbaar in 2016 haar slechte gedragingen, steeds in functie van snel en gemakkelijk winstbejag, nog niet heeft afgeleerd, de gemachtigde (lees: de minister) terecht oordeelde dat er een risico tot recidive bestaat in hoofde van de verzoekende partij. Tot slot laat de verwerende partij nog gelden dat de beslissing tot intrekking geenszins de enige basis is voor de vaststelling dat de verzoekende partij een gevaar betekent voor de openbare orde en dat aan de voorwaarden van artikel 23 van de Vreemdelingenwet is voldaan, dat de kritiek van de verzoekende partij dan ook niet pertinent is.

De verwerende partij lijkt vooreerst niet te betwisten dat de verzoekende partij na haar eerste definitieve veroordeling geen nieuwe strafbare feiten meer heeft gepleegd.

Waar de verwerende partij stelt dat de kritiek van de verzoekende partij berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, dat daarin nergens wordt vermeld dat nieuwe misdrijven werden gepleegd na de eerste correctionele veroordeling, maar wel wordt verduidelijkt welke richtsnoeren de Raad en het Hof van Justitie voorop stellen om vast te stellen of er sprake is van een actuele dreiging, dat door te verwijzen naar het feit dat de Raad in rechtspraak belang hechtte aan feiten gepleegd na een eerste correctionele veroordeling, de gemachtigde (lees: de minister) niet motiveerde dat dit het geval is voor de verzoekende partij, kan zij niet gevolgd worden. Met een dergelijk betoog gaat zij immers voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing waarbij gewezen wordt op het feit dat de verzoekende partij na de eerste definitieve veroordeling opnieuw strafbare feiten pleegde die aanleiding gaven tot een tweede definitieve veroordeling. In dit verband kan er ook nog op gewezen worden dat de verwerende partij in de bestreden beslissing opnieuw wees op voormelde overweging en dit in het kader van de belangenafweging betreffende het gezinsleven met haar vrouw en kinderen in het licht van artikel 8 van het EVRM. Zij motiveerde immers dat de verzoekende partij zelfs na haar eerste veroordeling geen lessen heeft getrokken en zich heeft bezondigd aan bijzonder ernstige feiten.

Deze motieven vormen wel degelijk de redenen, minstens gedeeltelijk, waarom de minister is gekomen tot het oordeel dat er sprake is van de mogelijkheid dat de verzoekende partij haar gedrag in de toekomst zal herhalen, met andere woorden tot de vaststelling van de actualiteit van de bedreiging. De verwerende partij kan niet *a posteriori* laten uitschijnen, terwijl dit aldus geenszins uit de bestreden beslissing blijkt, dat deze motieven niet behoren tot de essentie voor het vaststellen van de actualiteit van de bedreiging.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat de verwerende partij tracht voor te houden in de verweernota, niet blijkt dat uitdrukkelijk gewezen werd op de herhaling op zich of het herhaaldelijk plegen van ernstige misdrijven op zich als grond voor het vaststellen van de actualiteit van de bedreiging noch dat uitdrukkelijk gemotiveerd wordt dat op basis van dit herhaald plegen van misdrijven en het schijnbaar niet willen confirmeren aan de fundamentele waarden van onze maatschappij, vastgesteld kan worden dat de verzoekende partij een actueel, werkelijk en voldoende ernstig gevaar vormt voor de maatschappij. Evenmin leest de Raad in de bestreden beslissing, betreffende de actualiteit van de bedreiging die van de verzoekende partij uitgaat, dat het herhaald plegen van misdrijven erop wijst dat er van de verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging uitgaat voor de openbare orde en dat uit het gegeven dat de verzoekende partij in 2011 reeds zware feiten heeft gepleegd en blijkbaar in 2016 haar slechte gedragingen, steeds in functie van snel en gemakkelijk winstbejag, nog niet heeft afgeleerd, afgeleid werd dat er een risico tot recidive bestaat in hoofde van de verzoekende partij. Hierbij wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt dat uit het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij, dat resulteerde in twee definitieve veroordelingen tot een gevangenisstraf, blijkt dat zij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Uit de motieven die daaraan voorafgaan blijkt dat gewezen wordt op de veroordelingen in het kader van de ernst van de bedreiging, in het kader van de rechtvaardiging van de intrekking van de vluchtelingenstatus door het CGVS en in het kader van de actualiteit van de

bedreiging waar wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij na de eerste definitieve veroordeling opnieuw strafbare feiten pleegde die aanleiding gaven tot een tweede definitieve veroordeling. Uit het motief dat uit het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij, dat resulteerde in twee definitieve veroordelingen tot een gevangenisstraf, blijkt dat zij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt, blijkt aldus niet dat de verwerende partij *in casu* van mening was dat het herhaald plegen van misdrijven de actualiteit van de bedreiging aantoonde.

Waar de verwerende partij nog laat gelden dat de beslissing tot intrekking geenszins de enige basis is voor de vaststelling dat de verzoekende partij een gevaar betekent voor de openbare orde en dat aan de voorwaarden van artikel 23 van de Vreemdelingenwet is voldaan, dat de kritiek van de verzoekende partij dan ook niet pertinent is, kan de Raad enkel vaststellen dat de verwerende partij zich in de bestreden beslissing niet heeft beperkt tot een verwijzing naar een andere basis of beslissing voor het vaststellen van het gevaar voor de openbare orde, doch (eveneens) op grond van eigen overwegingen is overgegaan tot de vaststelling dat de verzoekende partij, op het ogenblik van het nemen van de beslissing tot intrekking, een actueel, werkelijk en voldoende ernstig gevaar vormt voor de maatschappij. Bovendien kan er in dit verband ook op gewezen worden dat het feit dat ook het actuele karakter van de dreiging dient aangetoond te worden, ertoe leidt dat de motieven in de beslissing zelf bepalend kunnen zijn voor dit oordeel en een verwijzing naar een andere basis voor de vaststelling van het gevaar voor de openbare orde niet steeds afdoende zal zijn.

3.9. Nu de motieven dat de verzoekende partij na de eerste definitieve veroordeling opnieuw strafbare feiten pleegde die aanleiding gaven tot een tweede definitieve veroordeling, waarbij er onder meer op gewezen wordt dat de Raad reeds oordeelde dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat eerdere veroordelingen betrokkene niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen af te leiden dat er een actueel recidiverisico is, wel degelijk determinerende redenen vormen, minstens gedeeltelijk, waarom de minister *in casu* meent dat sprake is van een actueel gevaar voor de maatschappij, leidt het gebrek in deze afweging, zoals hoger vastgesteld, tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad is immers niet bevoegd om zijn beoordeling van de zaak in de plaats te stellen van deze van de bestreden beslissing en kan derhalve slechts vaststellen dat de verwerende partij bij haar beoordeling is uitgegaan van een onjuiste en onzorgvuldige beoordeling van de concrete elementen van de zaak.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

3.10. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 april 2020 tot beslissing tot beëindiging van het verblijf (bijlage 13*octies*) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER